

- a) 3% podstawy obliczenia przedpłaty określonej w § 3 pkt 2 — dla spółdzielni należących do związku rewizyjnego;
- b) 20% podstawy obliczenia przedpłaty określonej w § 3 pkt 2 — dla osób sporządzających plany budowlane;
- c) 5% podstawy obliczenia przedpłaty określonej w § 3 pkt 2 — dla pozostałych podatników.

§ 5. 1. Do obliczenia i pobrania przedpłaty na poczet zaliczek na podatek dochodowy obowiązani są następujący płatnicy:

- 1) od podatników wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 1 — notariusze przy sporządzaniu zeznawanych przed nimi aktów sprzedaży;
- 2) od podatników wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 2 władze i urzędy państwowe oraz samorządowe, przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe, przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowym oraz instytucje publiczne i zrzeszenia, które korzystają z gwarancji, kredytów lub subwencji państwowych — przy każdej wypłacie sumy na poczet należności wynikającej z umowy o świadczenie przewidziane w § 2 ust. 1 pkt 2.

2. Jeżeli wykonującym roboty budowlane bądź inne prace związane z robotami budowlanymi lub sporządzającym plany budowlane jest spółka jawna lub spółka komandytowa, służy spółce prawo wskazania, w jaki sposób suma przedpłaty ma być rozłożona na konta spółników. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na piśmie przy odbiorze należności i powinien wskazywać urzędy skarbowe, którym poszczególne kwoty mają być przekazane. W przypadku niezłożenia wniosku cała suma przedpłaty podlega przekazaniu urzędowi skarbowemu właściwemu według siedziby spółki, który rozkłada ją na spółników w myśl zasad ustalonych w art. 16 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym.

§ 6. 1. Przedpłaty na poczet zaliczek na podatek dochodowy, pobrane od podatników, obowiąz-

zani są płatnicy wymienieni w § 5 ust. 1 wpłacić do właściwej dla podatnika w sprawach podatku dochodowego władzy podatkowej w terminach następujących:

- 1) notariusze, jeżeli chodzi o kwoty zapisane do wykazu wpływów od dnia 1 do 7 każdego miesiąca — w dniu 8 danego miesiąca, zapisane w czasie od 8 do 14 — w dniu 15 danego miesiąca, zapisane w czasie od 15 do 21 — w dniu 22 danego miesiąca, zapisane w czasie od 22 do końca miesiąca — w dniu 1 miesiąca następnego;
- 2) płatnicy wymienieni w § 5 ust. 1 pkt 2, jeżeli chodzi o przedpłaty pobrane w czasie od 1 do 10 każdego miesiąca — do dnia 15 danego miesiąca, pobrane w czasie od 11 do 20 — do dnia 25 danego miesiąca, pobrane w czasie od 21 do końca miesiąca — do dnia 5 miesiąca następnego.

2. Płatnicy obowiązani do pobrania przedpłat mają obowiązek przy wpłacaniu przedpłat składać właściwym władzom podatkowym wykazy wskazujące wysokość, podstawę i sposób obliczenia przedpłat.

§ 7. 1. Wpłacone do właściwej władzy podatkowej kwoty przedpłaty podlegają zarachowaniu na poczet zaliczki na podatek dochodowy należnej za dany miesiąc zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 50).

2. Wpłacanie przedpłat na poczet zaliczek na podatek dochodowy na podstawie niniejszego rozporządzenia nie zwalnia podatników od obowiązków określonych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 50). Kwotę wpłaconych w ubiegłym miesiącu przedpłat podatnicy potrącają z kwoty należnych zaliczek miesięcznych, czyniąc o tym odpowiednią wzmiankę w składanych deklaracjach.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

482

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH I MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 6 grudnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Odbudowy w sprawie zarachowań i odliczeń przy przekazywaniu mienia nierolniczego na Ziemiach Odzyskanych i obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska.

Na podstawie art. 9 ust. 4, art. 10 ust. 1 i art. 12 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazy-

waniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta

Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły wyżej przytoczonego dekretu.

§ 2. 1. Za mienie nieruchome, którego wartość może być przedmiotem zarachowania w myśl art. 9 ust. 1, uważa się nieruchomości w rozumieniu prawa rzeczowego (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 57, poz. 319).

2. Prawo do zarachowania służy osobom, które były właścicielami mienia w chwili repatriacji lub w chwili pozostawienia go na terenach wskazanych w art. 9 ust. 1 oraz ich spadkobiercom.

3. Prawo do zarachowania służy również w przypadku, gdy mienie pozostawione przestało być po 1 września 1939 r. na podstawie aktów ustawodawczych przedmiotem własności prywatnej.

§ 3. Władze wskazane w § 6 ustalają na wniosek osób uprawnionych mienie i jego wartość podlegającą zarachowaniu według zasad postępowania dowodowego, ustalonych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341 wraz z późniejszymi zmianami).

§ 4. Wartość mienia, podlegającego zarachowaniu, ustala się na podstawie norm szacunkowych, stosowanych przy przymusowym ubezpieczeniu od ognia z uwzględnieniem współczynników dla określenia wartości mienia, uchwalonych przez Główną Komisję Klasyfikacyjno-Szacunkową.

§ 5. Prawo do zarachowania może być wykorzystane tylko jeden raz. Osoba ubiegająca się o zarachowanie powinna podać całe mienie nieruchome, jakie pozostawiła na terenach określonych w art. 9 ust. 1, bądź całość mienia, które podlega zarachowaniu na podstawie umów międzynarodowych.

§ 6. 1. Władzą powołaną do ustalania prawa do zarachowania i jego wysokości jest komisja osadnictwa nierolniczego właściwa ze względu na miejsce położenia mienia, o którego przekazanie ubiega się osoba uprawniona.

2. Ustalenie prawa do zarachowania na podstawie dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) jest równoznaczne z ustaleniem prawa do zarachowania przez komisję osadnictwa nierolniczego.

§ 7. Termin zgłaszania wniosków o ustalenie prawa do zarachowania wynosi:

- a) dla osób przebywających w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na obszarze Rzeczypospolitej 6 miesięcy od tej daty,
- b) dla osób przebywających za granicą 6 miesięcy od daty przybycia do kraju, nie może być jednak późniejszy niż 31 grudnia 1948 r.

Niezgłoszenie uprawnień, w terminach przewidzianych wyżej, powoduje ich utratę.

§ 8. 1. Osobom wymienionym w art. 7 ust. 1 pkt 2, 3 i 4 odlicza się od ceny nabycia lub czynszu dzierżawnego za przekazane mienie 50% tej ceny lub czynszu nie więcej jednak niż kwotę, odpowiadającą 50% wartości budynku, o którym mowa w § 9.

2. Osoba uprawniona do uzyskania odliczenia może wykorzystać swoje uprawnienia tylko jeden raz bez względu na to, czy posiada uprawnienia do odliczania z jednego czy więcej tytułów.

3. Osoby, wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 4, które swoje uprawnienia do uzyskania odliczenia wywodzą ze stosunku prawnego do tej samej osoby, nie mogą łącznie uzyskać odliczenia wyższego, niż przewidziane w ust. 1.

§ 9. Zastosowanie odliczeń, o których mowa w § 8, następuje niezależnie od zarachowania za mienie pozostawione, z tym że wartość zarachowania i odliczenia łącznie nie może być wyższa niż przeciętna wartość budynku na Ziemiach Odzyskanych i obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska o powierzchni użytkowej pomieszczeń równąjącej się 220 m².

§ 10. Zarachowanie lub odliczenie przewidziane w art. 9 i 10 nie może nastąpić w przypadku, gdy przedmiotem przekazania są obiekty mieszkalne typu willowego o luksusowym wyposażeniu.

§ 11. 1. Prawo do zarachowania za mienie pozostawione mają tylko te osoby, które zamieszkają na stałe na Ziemiach Odzyskanych lub na terenie b. Wolnego Miasta Gdańska do 31 grudnia 1947 r. W stosunku do osób, wymienionych w § 7 lit. b, termin wyżej podany przedłuża się do czasu przewidzianego dla zgłaszania wniosków o zarachowanie.

2. Osoby, wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 2, 3 i 4, mają prawo do odliczenia pod warunkiem, że zamieszkały na stałe na Ziemiach Odzyskanych lub terenie b. Wolnego Miasta Gdańska do dnia 9 maja 1946 r. bądź w 6 miesięcy od daty powstania warunków, uzasadniających prawo do odliczenia.

3. Osoby przeniesione służbowo poza teren Ziemi Odzyskanych lub b. Wolnego Miasta Gdańska nie tracą uprawnień, wynikających z art. 9 lub 10, jeżeli zarachowanie lub odliczenie nastąpić ma przy przekazaniu mienia, które osoby te zagospodarowały i które użytkują za pośrednictwem swych rodzin lub osób będących na ich utrzymaniu.

4. Żołnierze służby czynnej, wymienieni w art. 7 ust. 1 pkt 2, pełniący służbę poza obszarem Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska korzystają z uprawnień, wynikających z art. 9 i 10, jeżeli zarachowanie albo odliczenie nastąpić ma przy przekazaniu mienia, które osoby te zagospo-

darowały i które użytkują za pośrednictwem swych rodzin lub osób, będących na ich utrzymaniu.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski

Marszałek Polski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. Eugeniusz Szyr

Minister Odbudowy:

Michał Kaczorowski

483

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 10 grudnia 1947 r.

o zniesieniu gminy wiejskiej Piece w powiecie starogardzkim województwie gdańskim i o utworzeniu gminy wiejskiej Kaliska w tymże powiecie i województwie.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządzam, co następuje:

§ 1. Znosi się gminę wiejską Piece w powiecie starogardzkim w województwie gdańskim, a z ob-

szażu jej tworzy się nową gminę wiejską Kaliska, z siedzibą zarządu gminnego w Kaliskach w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

484

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 10 grudnia 1947 r.

o zniesieniu gminy wiejskiej Rokitno - Szlacheckie w powiecie zawierciańskim województwie śląskim i utworzeniu gminy wiejskiej Łazy w tymże powiecie i województwie.

Na podstawie art. 1 i 4 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 770) zarządzam, co następuje:

§ 1. Znosi się gminę wiejską Rokitno - Szlacheckie w powiecie zawierciańskim w województwie śląskim, a z obszaru jej tworzy się nową gmi-

nę wiejską Łazy z siedzibą w Łazach, w granicach tegoż powiatu i województwa.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

485

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOSCI

z dnia 11 grudnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Ziem Odzyskanych oraz Przemysłu i Handlu o utworzeniu Wydziału Handlowego w Sądzie Okręgowym w Szczecinie.

Na podstawie art. 21 § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 102,

poz. 863) oraz art. 5 ust. 2 dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz.